

Årsrevy for
Malermestrene i Bergen By

SANDPAPIR NR. 1

51. årgang — Bergen fredag 28. april 1972

REDAKSJONELT

Sandpapir nr. 1. utkommer her i sitt 51. opplag. På Malermestrenes Forening, Bergen's 80. års dag.

80 år er lang tid. Ingen av vår forenings stiftere er blant oss i dag.

Ved foreningens 60. års dag utkom et fyldig skriftverk om foreningens historie, skrevet av Halfdan Hansen forøvrig mangeårig redaktør av dette blad. Ved 75. års jubileet i 1967, skrev den daværende formann Fritz N. Heldal et lite tilbakeblikk over vår forenings historie.

80 år er intet markant jubileum, men dog skal det markeres og som dette blads redaktør ønsker jeg vel møtt til denne fest. Til Landsforbundets formann og dens direktør. Til Oslo foreningens formann, også selvsagt deres fruer.

Alle medlemmer og deres fruer som er møtt frem her i aften, Velkommen.

Vi er dessverre bare en engere krets som virkelig slutter opp om vår forening. Det er selvsagt leit at ikke alle er mer interessert, men dette er vel en ting alle foreninger har problemer med.

Redaksjons- og Festkomiteen ønsker en hyggelig 80. års fest, og håper vår forening går inn i et givende 81. år.

Vi takker alle bidragsytere og annonsører som har virkeliggjort den økonomiske ramme for utgivelse av dette blad også i år, og måtte våre annonsører og medlemmer oppnå de beste resultater for 1972.

REDAKTØR:

Karstein Daae Stene,

FESTKOMITE:

Ole Paulsen,

Erling Nordgulen,

Karstein Daae Stene.

Maler-
mestrenes
Forening
i Bergen

Styret 1972

*Sittende fra venstre: Norvald Rykkje, Jan C. Søraa,
Kaare, Hellevang, Ole Tollefsen, Malvin Lotvedt.
Stående fra venstre: Karstein Stene og Trygve Johannesen.*

Formannen har ordet:

Uventet var det dog ikke at Kaare Hellevang ble valgt til formann i Malermestrenes Forening, Bergen, på foreningens generalforsamling 26. januar 1972.

Eigil A. Henriksen som hadde embedet før, hadde sagt fra seg gjenvalg. Kaare Hellevang var nestformann, og så passe dyktig, syntes medlemmene, at valget falt helt naturlig.

Tiden vil fortelle medlemmene om valget var godt.

Kaare Hellevang har medlemskap i vår forening fra 1958. Sitt første tillitsverv var som medlem i festkomiteen, en stilling han innehadde til 1970. Varaformann har han vært i 4 år. Var delegert til Malermestrenes landsmøte første gang i 1964.

Deres medarbeider har, på Sandpapir nr. 1's vegne hatt en samtale med vår nye formann, for å høre hans intensjoner for lauget.

Sandpapir nr. 1: Hva opptar dine tanker for vår forening?

Ja, jeg vil si at det som i lang tid nå har vært viet mesteparten av mine foreningsinteresser, har vært målerkontoret vårt. Her har nå vært prøvet så mange betalingsformer og retningslinjer, men ikke noe av dette har passet alle medlemmer, og synd er det selvsagt at noen av medlemmene har meldt seg ut av foreningen p.g.a. disse ting. Vi må nå bare håpe at de kan melde seg på siden.

Her vil jeg forøvrig ikke unnlate å nevne Malermestrenes Andelslag, som på mange måter sveiser medlemmene sammen. Jeg tror at Andelslaget har to funksjoner.

1. Handel
2. Samarbeid/samhørighet.

Her møtes vi malermestre, får oss en hyggelig prat, som oftest, og det at vi sees ofte, betyr ikke så rent lite, etter min vurdering.

Som alle vet har Kaare Hellevang vært med i tilsynskomiteen for Bergen avdeling av andelslaget, og fra 1972 er han varamann til hovedstyre.

Hva synes du formann om fagets prisutvikling?

Man må jo si at for nesten alle bransjer er der i dag en hard kamp om anbudene, og vårt eget fag danner ingen unntagelse. Dersom et firma kommer i en akutt arbeidsmanko situasjon, vil jeg nok forsvare å ta et billig anbud, men når en del firmaer stadig går på selvkostpris, eller sogar runder dette, da kan det ikke forsvares. Heller da redusere sin arbeidsstyrke, og drive sunnere forretning. Der må være litt overskudd til firmaet på enhver jobb, uten er det ikke forretning.

Når det nå gjelder foreningen, vil jeg håpe at alle medlemmer slutter opp om de ordninger generalforsamlingen bestemmer, jeg tenker stadig på vårt målerkontor. Dersom medlemmene ikke retter seg etter dette, kan man stille spørsmålet om vi har behov for målerkontoret. Målerkontoret blir så godt som vi medlemmer ønsker.

Hva slags størrelsesorden driver du selv din forretning i?

En middels stor malermesterforretning skulle være dekkende. Jeg har mellom 12 - 15 ansatte, og driver helst i Bergensregionen. Før hadde jeg mest utenbys, mye i Odda og Haugesund, men nå er det som salg i Bergen og omegn.

Min spesialitet er eneboliger (finere eneboliger red. bem.). Reparasjoner av større bygg etc. og, som det het seg før: Alt i faget henhørende.

Jeg satser på gode svenner og kvalitetsarbeid.

Sandpapir nr. 1: Hva driver du på med utenom foreningsarbeidet?

Vel, jeg har kone og barn som opptar mye av min tid. Så er jeg fotballinteressert, har vært aktiv fotballdommer, og er medlem av Brann Stadion's styre.

Jeg kan nevne at jeg nå er medlem, og en av støtte-spillerne i den såkalte «fredagsjengen». Det er et Old Boys lag.

Tar foreningslivet mye av din tid?

Det er klart at skal man gjøre en god formannsjobb, tar det meget av ens privat- og arbeidstid. Jeg vil forsøke å gjøre alt mine evner makter for å vise meg tilliten verdig for formannsvet, og tiden får dømme og jeg er god nok.

Jeg har merket meg at vi har fått en del yngre malermestre som medlemmer. Noen har vist seg interessert og jeg håper at disse vil komme mer aktivt med, så foreningen kan dra nytte av dem.

Jeg vil håpe at alle medlemmer vil slutte opp om vår forening, samhold gir styrke som kjent, og det er bare fordeler i å ha en god forening. Jeg ønsker bare alt godt for Malermestrenes Forening.

Kaare Hellevang. Til slutt, du er stril?

Ja, som du redaktør. Jeg er fra Os kommune, og som du kanhende har hørt sies det: By og land, hand i hand. Hvorfor ikke en Stril som formann?

Nei, redaktøren er enig og stiller seg som førstegratulant, i skriftlig form.

Karst.

Formann 1972-73, Kaare Hellevang

Selv reisetiden til Dalseter er siden sist blitt vesentlig mindre, ca. 7 timer tok det denne gang fra vestlandsregner på Flesland til vinteren i Valdres. Når man også får det ferskeste referat fra Fotballtinget underveis må jo tiden gå, og ikke å forglemme reisefølget; Jan Chr., Trygve og Ole. Riktig nok hadde vi helst lyst til å glemme vårt bekjentskap med hver andre når bagasjen kom «rennende» av samlebandet på Fornebu, men slikt kan skje. Det var en urolig Bergensformann som ventet på Bergensrepresentantene for det skulle jo vere representantskapsmøte samme kveld. Vi fikk imidlertid både middag og mørk dress på oss før jeg, som vår representant, nådde frem tidsnok. Jan Chr. Søraa ble valgt i valgkomiteen herfra og tradisjonen tro blev også Bergens mann formann i denne.

Nesbak møtet. Det var tremøtt 30 stemmeberetige, fra

Mandag kl. 09.00 åpnet formannen i Forbundet, Kristen Tromsø i nord til Kristiansand i sør. Etter de vanlige åpningspostene var det foredrag om lærlingskoleundervisning for håndværkslærlinger. Et meget intresant foredrag som skapte en livlig diskusjon om yrkesoppleringen i vårt fag. Jeg tror departementet er lite orientert om på hvilken måte vi selv vil lære opp våre gutter. Dette kom tydelig frem fra Departementets mann. Etter pause var det P.R. mannen Steinar Opstad sin tur. Det var kommet forslag på nytt merke for M.L.N. Det som vi nu har var identisk med sivilforsvarets blev det sagt. Vi fikk se forskjellige prøver og det var nok god stemning for ny-

Dalseter anno 1972

tenkning også her. Det skulle imidlertid arbeides videre med dette.

Etter lunsjen fikk Andelslagets Arne Klem ordet til en orientering om M.A.L. og det viser seg at vi ligger desidert på topp omsetningsmessig pr. andel. Mandagens møte var slutt kl. 17.45 og da var det bare en liten tid til avslapping før middag og siden var det dans.

Tirsdagens første post var Bodøforslaget om den nå så berømte tapetsersaken. Bendixsen redegjorde på sin dyktige måte. Forslaget ble, etter lengre debatt, vedtatt oversendt det nye styret. Samme veg gikk det også med Bergenseren Aage Juul's forslag. Så var det Osloforeningens tur til å redegjøre for sine lovendringsforslag. De fikk, tross energiske fremstøt, kun sine egne stemmer. Forslaget på spesiell komite på tre medlemmer som har arb.område: opplysning /Utviklingsfond gikk det bedre med. Etter at undertegnede hadde trukket sitt «spøkefulle» forslag om disse tre fra Bergen, blev det enstemmig valgt tre fra Oslo. Det står i våre lover at sted for neste landsmøte skal bestemmes av landsmøtet. Trengs det lovendring, så må det være her, for det blir jo aldri tatt hensyn til likevel, men kanskje vår nye mann i styret kan få overbevist Bibow m.fl. om at det finnes flere alternativ enn Dalseter, som selvsagt er et ypperlig sted, men det var dette med forandringen da.

Vi gjennomgikk regnskapene, budsjett m.m. relativt raskt, kontingenten blev igjen hevet og så etter en herlig lunsj var det duket for et spennende valg. Det er jo så populært å «kaste» folk nu til dags, slik også her. Valgkomiteformannen, Jan Chr. Søraa, hadde ledelsen og etter at Friis hadde foreslått Kaasa og Kaasa, Friis, gikk det raskt unna og resultatet er vel kjent når dette leses. Under evt. kastet Erling Friis frem tanken om at alle som reiste på landsmøtet burde ha stemmerett. Han antydte at de fikk sende det gjennom Bergen så kanskje det var gode muligheter til å få dette vedtatt.

Onsdag i 12. tiden forlot vi Dalseter for denne gang, det gikk 7 timer også tilbake, så kanskje det er blitt en myte dette at det er så langt.

Kaare Hellevang.

BAROMETERSVING

1971-72

Herr redaktør: Når du har bedt meg skrive noen ord til Sandpapir nr. 1 1972. Så er ikke dette så lett — for bladet har lagt i dødvanne en tid: Det samme har du og styret i «Sprøitemalerforeningen». Har både du og styret vært under sykisk press?? Hva vet eg. Som bare lytter og hører til alt tull der finnes på.

Men nu har eg tatt meg en rask tur rundt «Gamlehaugen» Og då tenkte eg som så: Nå får du si til disse galne malerne i Bergen. Som Chr. Michelsen sa da Bjørnstjerne Bjørnson ringte til ham i Sverige. Vi må bli en fri nasjon: Chr. Michelsen svarte: Nu gjeller det å holde kjeft. Dette gjeller ikke meg. For eg vill ha rett til å si hva eg mener. Men mange i «Sprøiteforeningen» tåler ikke dette. Og det siste styret har vært som lamm.

Formannen driver det humoristisk og er redd at vi skal bli for få medlemmer. Eg mener han skulle hatt kirke-musikk med på møtene. Før har eg sagt at han burde gå inn i en eller annen menighet. *Redaktør:* Dette var bare innledningen — så kommer litt av barometeret — det strekker seg fra generalforsamlingen 1971. Det med valg og alt det andre bryr eg meg ikke så mye om. Men målerkontoret det er og blir min kjepphest. Mange sier hvordan kunne han tosken Nils fra Nøstet finne på å starte noget så dumt i 1946 — Han må ha vært tullet. Men hva gjør andre foreninger — idag lager alle ett eller annet samarbeidskontor.

Januar 1971. Små Ole setter fram forslag om en fast premie for alle 25 øre. Vedtatt — men så kommer noen som kaller seg «skipsmalere» og protesterer — hvem er disse?? Så saboterer andre — og formannen og andre i styret koser seg. Dette går til dunder til. Men ak O. Ve. vi hadde fått en kasserer — Jan fra sør i Byen. Jagu klarte han i sammen med andre som hadde stor «Sprøite» å få ballanse. Godt gjort Jan. Og godt budgjet fra Ole — Laksevåg.

Der blev mange og dumme møter om alt dette tull. Men det får styret ta på seg. Der var ingen jernhånd der — bare lefling.

Vell kan man drive en forening på den måte?? — Ikke tror eg eller flere det.

Så kommer vi til høsten — tre forslag på bordet — alle like gale —

Helge — sør i byen likte alt dette — for så kunne han komme med sitt — alle har noget bra i si også han.

Men trusler passer ikke. Alle må lære også Helge.

For å få fred: Unge Ole og gamle Nils blev enig om å trekke alle ting tilbake — for fredens skyld. Dette kalles taktik:

Nytt styre fikk vi — men forstå det den som vill: Hvorfor skulle Ole fra Laksevåg absolutt bli viseformann. Ja, eg bare spør. Svaret kan andre gi. Dette var en overrumpling fra valgkomiten??

Valg til delegerte til landsmøte: At ingen ville ha oss gamle travere med — forstå eg godt. Men hven kjenner malerne og de gamle hester bedre??

Alt gikk fint — fire unge fra vår forening drog avsted. De gjorde vei i vellingen. For første gang en formann utenfor «Oslo-gjengen» bravo. Nye menn på alle poster «nesten».

Det viser at de unge også kan. Vi takker — Jan fra Sør-by, når han først fikk tråden fant han også hullet til nålen.

Det var ikke mange som trodde at Trygve — Stigebygger skulle komme inn i dette «høie styre» men taktikk kan benyttes — som det har vært før i tiden. Alt i alt — eg håper at det styret vi nu har fått både i Bergen og landet forstå at vi går nye tider i møte. Og så tilslutt — håper ingen er fornærmet — alt er ment godt til gagn for alle som driver i vårt fag.

N. P.

Æresmedlem

Malermester

HALFDAN HANSEN

fyller 90 år

1. mai 1882 ble han født, denne spreking ved navn Halfdan Hansen. Bevares, hvem skulle ane at han fyller 90 år 1. mai 1972, så sprek og spenstig som han beveger seg, enten man ser han på gaten eller han svinger seg i dansen på årsfestene.

Hans åndelige friskhet er helt uten sidestykke. Senest 21. mars i år hadde han en artikkel i Dagen om monopolkapital og Fellesmarkedet. At han er belest, og ble lest hersker der ingen tvil om. Hans kunnen overgår langt de aller fleste kolleger, og en professor er sannsynligvis gått tapt i Halfdan Hansen.

I 1896 begynte han sin læretid, og arbeidet noen år i København, Gøteborg og Stockholm. Etter storbrannen i Ålesund, drev han som malermester der inntil 1907, da han kom tilbake til sin fødeby, og har siden da vært medlem i Malermestrenes Forening.

Fra 1928 til 1936 var han foreningens sekretær, og deltaget til landsmøtene fra 1932 til 1946. I okkupasjons-tiden var han vår forenings representant til Bygningsgrup-pen, og etter eksplosjonen i 1944 var han med og fordelte malerverer.

Det er nok som redaktør av Sandpapir nr. 1 vi best husker Halfdan. Han var redaktør fra 1928 til 1963.

Halfdan ble tildelt «Den Gyldne Stige» i 1937. Æres-medlem i vår forening fra 1955. Diplom fra Landsfor-bundet 1958, og endelig Landsforbundets hederstegn i 1970.

Hans interesse for sangen resulterte i Æresmedlemskap i Bergens Haandværks- og Industriforening.

Halfdan Hansen gav kr. 10.000 til Universitetet for noen år siden til bruk for en prisoppgave:

«Økonomisk liberalisme. Et studium til vurdering av foreliggende data om liberalismens bidrag til løsning av økonomiske problemer på menneskelig frihets grunn».

Dette forslag ble enstemmig vedtatt av Det Akademiske Kollegium.

Det er slett ikke lettfattelige interesser Halfdan Hansen har. Hans artikler har vært trykket i Sandpapir nr. 1, så den som har lest dette blad, kan ved selvsyn lese hans meninger.

På foreningens vegne, ønsker Sandpapir nr. 1 deg, Halfdan lykke til den dag, og lykke til mange år fremover og at du fortsatt kan være ved god helse.

Karst.

Sandpapir nr. 2

Eg har nettopp lest gjennom «Tjærebrierbladet» og en ting må sies, det er det bedste som har vært sendt ut på mange år. Så nu: Redaktør har de tatt innersvingen på deg. *Stram deg opp:* At vi har nr. 1 og noget finere vet vi alle-men at de skriver — taler og skriker mer enn oss det vet vi. *Derfor har de nr. 2.*

Når eg så har lest og studert bladet — «Tjærebrierforeningen» Så forstår eg kofor ikje de hadde en voksen «Tjæremann» til å lede forbundet.

At det blev en mann som reiste til Sapporo for malerne er ett godt tegn. Noget gull fikk vi der — men mest gull fikk han som ikke var på landsmøte.

At vi måtte til Sørlandet for å finne en formann — skjønner eg godt — de har så behagelig talemøte — ikje det freidige fra «tjærebrennerne» eller «sprøiterne» fra Bergen.

Men denne gang var «Sprøiterne» litt smartere enn

«Tjærerne» og sådan kan det gå når man har unge malere som vill noget. La oss holde frem på den måte og vårt forbund blir godt, med friskt blod i de gamle årer.

Eg koser meg og gleder meg til neste gang disse unge møter den gamle «Tjærebrennersamling».

Og så noget tilslutt om vårt «Andelslag» i Bergen.

Han Nils fra Nøstet — som fikk dette igang, og handler litegranne der — fikk en jævla motbør på generalforsamlingen — han mente at man ikje skulle «børse» med ett Andelslags penger. Å låne penger til malermestre var gal-skap sa nogen — konk sa andre. — Så spør eg igjen — hvor mange malere har gått «konk» i det siste århundred — eg spør igjen — er vårt «Andelslag» ett firma for medlemmene eller for å låne våre penger til andre.

Eg skal ta mine ut så fort som bare f. . . . eg klarer å børse sjøl.

«Paul Maler».

Forvirrende uenighet blant fagøkonomer

Hva «Bergens Tidende» 14. april refererer fra siste nummer av «Økonomen» bekrefter merkelige forhold innen den sosialøkonomiske vitenskap.

To utenlandske og nitten norske fagøkonomer var bedt om å svare på spørsmålet, om en tilslutning til Fellesmarkedet gir så store fordeler eller ulemper for norsk økonomi sett under ett, at en slik økonomisk vurdering kan være avgjørende? Men ingen av dem kunne gi et klart bekræftende svar på spørsmålet. De fleste av dem sier, at deres motiver for norsk medlemskap tvert imot ligger på det politiske plan og ikke det økonomiske, og dermed sies det, at forvirringen nærmest er total.

Det skulle dog være sosialøkonomenes hovedoppgave å klarlegge for politikerne forholdet mellom årsak og virkning i økonomisk liv. Men denne unnfalldenhet er ikke av ny dato, og den har preget all debatt om økonomiske grunnproblemer etter landbrukets verdenskrise 1924.

I 1927 kom Nasjonenes Forbunds Internasjonale Økonomiske Konferanse i Geneve ikke til noe resultat. I 1934 kom professor K. Schönheyder med «Hovedpunkter i økonomiens teori og politikk», hvor han bl.a. sier:

«Når vi kan produsere nok til alle, hva er det da, som hindrer oss å gjøre det? Og når det er etterspørsel etter varer i en grad, som gjør det vanskelig for produksjonen å holde følge — hva kan det da være, som bringer dette forhold til å snu seg helt om? Det er klart at dette misforhold fra økonomisk synspunkt er helt irrasjonelt, og det er forståelig at konjunkturproblemet er blitt det økonomiske livs store gåte.»

Året etter kom den store økonomiske konferanse i Oslo med 300 nordiske økonomer, hvor formannen for svenske økonomers forbund professor Brissman måtte erklære, at verdens økonomer ikke ser seg istand til å påvise noe middel, der kan bringe de økonomiske forhold i normal gjenge. En lignende nordiske konferanse ble senere også resultatløs.

Om mål og midler til å motvirke inflasjonens økende fare rådet fortsatt mye uenighet og uklarhet og våren 1967 innbød Studentersamfunnet i Bergen i samvirke med Bergens Sosialøkonomiske Forening et utvalg av landets fremstående menn på området til et debattmøte om emnet: «Hvem har ansvaret for den økonomiske politikk og den økonomiske utvikling?»

Studentersamfunnets formann Olav Gran-Olsen imøteså positive bidrag til forståelse av ansvarsforholdet, men fremror alt ønskedes unngått en opprømsing av velkjente fraser som «harmonisk utvikling» og «rasjonell penge- og kredittpolitikk». — Uansett deltakernes høyst forskjellige politiske bakgrunn ble debatten tam og lite givende, og den eneste, som ga tydelig uttrykk for tvil på den rådende politikk, var professor Arnljot Strømme Svendsen, som anmodet våre økonomiske forskere å finne vei til reformer, som i hvert fall kunne bremse inflasjonen, og han trodde en mentalitetsforandring var nødvendig for oss alle og det snarest mulig. Det falt meg nødvendig å gi noen kommentarer til all denne håpløsheten, men det fikk ikke plass i norsk presse, men fra Danmark kom det også i særtrykk med tittelen «Vil også Vestens kultur bli tilintetgjort?». Årsaken til fortsatt ørkenvandring synes meg å være, at også våre ledende økonomer, fra professor Aschehoug til idag, har preget den økonomiske forskning med en subjektiv konservativ innstilling.

De har forkastet liberalismens forutsetning, om opphevelse av særrettigheter der hindrer like livsmuligheter, som var fundamentet på hvilket de klassiske sosialøkonomer bygget den økonomiske vitenskap. De har ikke kunnet forstå, hva David Ricardo 150 år tilbake i et klar-syn så som en naturlov, at i takt med produktive fremskritt har jordens verdi uimotstælig tendens til å absorbere fordelene av dette og derved redusere de produktives andel i arbeidsutbyttet ned mot et minimum. For å unngå den problemstilling, som denne tendens forutsetter, er de mot-

stridende faktorer jord- og kapitalverdi slått sammen som likeverdig sikkerhet for pantelån, og dermed har en fremmedfaktor fått hevd i det kapitalistiske system med farlige bølger.

Pantelån eksempelvis til nye skip og bygninger utbetales ikke forskuddsvis men trinnvis etter som tilsvarende kapitalverdier er opparbeidet, eller når varepartier dokumenteres innført. Dette gir likevekt i markedet mellom penge-lån og opparbeidet kapitalverdi, men sådan balanse er utelukket ved salg og belåning av grunnverdier. — En bedrift kan bare belaste sin omkostningskonto med den årlige bruksverdi (grunnrenten) for det areal den har behov for. — Ved salg og belåning blir derimot bruksverdien kapitalisert til det mangedobbelte og utløses forskuddsvis i pengemarkedet som kjøpekraft, uten at varemarkedet tilføres noen som helst tilsvarende kapitalverdier.

Det er ufundert kjøpekraft av enorme dimensjoner, der ved dette kastes inn i varemarkedet stridende mot tesen om all handel som et bytte av varer og tjenester, hvilket økonomene hevder. Selv på hjemlig plan er det eksempel på prisstigning for grunn i etterkrigstiden til mer enn det 60-dobbelte.

Verden over må denne ufunderte kjøpekraft finansieres med stadig flere milliarder papirpenger, som med inflatorisk virkning øker kjøpekraften både innenlands og i varebyttet med andre, med milliarder mere enn produksjonen kan dekke. Som Ricardo så også Cobden, men mennene fra Menchester, sannheten i dette, og ingen har vel mer overbevisende enn Henry George i 1879 så det i «Fremskritt og fattigdom» i lys av det kristne evangeliske fredsbudskap om rettferdighet selv mot de minste i blant oss. — Professor John Dewey, Colombia Universitet, sa

1928 bl.a.: «Henry George ble ikke anerkjent av de offisielle økonomer, fordi han virket utenfor de akademiske sirkler i strid med den offisielle økonomiske lære. Men ingen kan anse seg utdannet i økonomisk tenkning uten førstehånds kunnskap om de vektige teoretiske bidrag fra denne store sosiale tenker.

På 171-årsdagen 1931 for Colombia University, sa president professor Murray Butler i talen, som var viet minnet om Henry George: «De rystende begivenheter verden har opplevet, i de femti år fra Henry George kom med «Fremskritt og fattigdom», har gitt oss en klarere forståelse av den store visdom og innsikt i menneskelige problemer, som særpreger denne store sosiale tenker. Økende skarer vil ikke rolig finne seg i at de og deres pårørende utsettes for nød i en stadig rikere verden. Idag vil en aktiv progressiv liberalisme vise seg å være sann konservatisme. Den vil for vår og kommende slekter manifestere, at alt det arbeide som de siste århundrer er nedlagt for å bygge samfunnet på menneskelig frihets grunn, at alt dette arbeide ikke har vært forgjeves.»

Stadige kriger, kriser, og det uløste inflasjonsproblem varsler om at det haster med en mentalitetsendring i synet på menneskenes økonomiske forhold.

Her har liberalismens frigjørende alternativ økende betydning som en bedre løsning enn det sosialmilitære marxistiske, der med økende styrke står alene med sitt alternativ i en verden på sammenbruddets rand.

Mange tegn bekrefter, at sosialøkonomene har ansvaret for utviklingen.

Har de mot til å se sannheten i tåkedisene og endre signaler, kan de også bidra til å redde menneskeheten fra videre ulykker.

Epidemisk elefantsyke truer folkenes næringsliv

Den ledende stilling, som USA lenge har hatt i den teknokratiske utvikling, har fått sin motpol i den kommunistiske maktutfoldelse for å legge en stadig større del av jordens område og befolkning under sitt herredømme.

Til vern mot disse stormakter går det nå som en farsott over Europa, at også det må samles i en gigantisk blokk, som avgjørende skal kunne bestemme fremtidens økonomiske utvikling sperret fra den øvrige verden.

Intet av hva Romatraktaten bebuder tar hensyn til, at kappløpet om å sikre verdifulle områder, råstoffer og kraftkilder på vår klode, har gitt kapitalsterke truster et herredømme over folkenes næringsliv, som selv et demokratisk styre ikke har evnet å begrense. Som i andre store industri-land gjør dette seg tydelig gjeldende også for landbruket i Fellesmarkedet.

Tallet på selvstendige familiebruk er stadig synkende.

De har ikke fått regulert prisen på sine produkter i forhold til den synkende pengeverdi, men tvert imot forverres deres kår ved moms på alt, hva de har behov for til livsopphold og i sitt arbeide. I maktløs harme sperrer de derfor stratosveiene med tusener landbruksmaskiner, men til liten nytte. De er uønsket i Fellesmarkedets fremtidsplaner, hvor industrialisert storbedrift også i landbruket er blitt endemålet. Stordrift favoriseres ved bidrag fra subsidiefondet, som finansieres ved økte forbrukerpriser, og land som meldes inn i Fellesmarkedet forpliktes til å styrke dette fondet med årlige milliardbeløp.

Denne subsidiepolitikk følger sporene, som i etterkrigstiden har ført til uløselige problemer også i USA. Forspillet til den senere utvikling kom under første verdenskrig, da millioner arbeidsdyktige ble sendt til slagmarken og krigsindustrien. Følgen ble mangel og dyrtid på fødemidler fulgt av en jobbende prisstigning på landbruksjord, som i USA steg til det mangedobbelte. Den sosialøkonomiske vitenskapelighet kunne ikke se, hva den norske regjering så i 1918, da den kom med en sterk advarsel mot jobbingen i landbruksjord, der måtte bringe ulykke over dem, der skulle leve av arbeidet på den dyre jord. Da krigsinnsatsens millioner kom i fredelig virke, kom det atter rikelig føde-

Kjære pappas egne gutter!

Kjære sønner av solide malermestre i Bergens by.

Det er med megen takknemlighet, hengivenhet, sympati, etc. etc. vi retter en takk til dere, stolte sønner av solide malermestre i Bergen by.

Vi har, med enda mere takk, mottatt Deres meget gode anbud, i Bjørnsonsgaten. Takker også fordi vi var så heldige å innhente anbud i Deres stadige «tilbudsuker».

Vi må tilstå at våre egne kalkyler på vårt bygg, var basert på litt høyere priser, d.v.s. våre kalkyler var basert på dagens kostnivå, men o, hvilken hell og lykke som ble oss timet!

Army jubler, husbanken jubler, og alt er *bare* fryd og gammen. Men, si oss kjære pappagutter, vet far om dette??

Hvis ikke, skal vi ikke si no'.

For ettertiden skal vi *aldri* mer spørre om tilbud fra andre enn *fars egen sønn*. Vi håper at far har råd så lenge vi bygger!!!

Med de vennligste hilsener,

FOR THE ARMY

En meget happy General.

midler, og prisene falt. Bøndene evnet ikke å ordne sine gjeldsforpliktelser, og i 1924 ble verdenskrisene innledet med landbrukets sammenbrudd, hvor også bankenes likviditet var truet. I USA måtte de realisere sine pantebrev for hva kapitalsterke sekulanter ville gi, og hærskarer farmeres hjem og jord ble dengang samlet på få hender og brakklagt til beite.

Dette førte til oppsiktsvekkene nedgang i produksjonen av hvete, homull og oljefrø, og for å stimulere dyrking av disse produkter, begynte USA en subsidiepolitikk, som i etterkrigstiden har fått oppsiktsvekkende dimensjoner, og hva finansorganet Business Week 15. august 1970 refererer fra Federal Department gir grunn til ettertanke. I 1968 var det 261 storfarmere i USA som fikk utbetalt mer enn 100.000 dollar i subsidier. I 1969 var antallet steget til 353. I en liste over de største subsidiemottakere hadde 5 farmkompanier fått utbetalt mer enn 1 million dollar, og listen toppes av Boswill, Co. California med \$ 4.470.657

Beregnet etter 5 prosent normal rentefot gir bare subsidiene denne storfarm mer enn 74 millioner dollar kapitalverdi. Vi får her glimt av den enorme kapitalkonsentrasjon i storfarmere, der på skatteyternes bekostning har utviklet seg etter landbrukets sammenbrudd i 1924. Å søke avviklet de svulmende subsidier er blitt et uløselig problem i USA som i Fellesmarkedet.

Som i byens pressområder har de rotfestet seg i hastig økende grunnverdier der kan pantsettes og reiser en kjøpekraft av enorme dimensjoner uten å tilføre markedet noe som helst i varer og tjenester, og dermed er vi atter tilbake til punktet i ringen der inflasjonen yngler.

Det som må komme vil skje ifølge naturlov, som ingen menneskelig makt kan endre, og svakheten i vårt politiske liv er manglende forståelse av dette.

Derfor blir revolusjonære opprørsbevegelser stadig mer omfattende, men det er idag umulig å se, om resultatet vil bli økt menneskeverd eller barbari.

Omkring halvparten av landets organiserte, aktive malermestere har nu sluttet opp om et fellestiltak som har bragt både malermestrene og deres kunder økonomiske fordeler — samtidig som man har styrket den faglige kontakt og samholdet i bransjen. Tiltaket er kjent som Malermestrenes Andelslag, og formålet er å virke som en sentral innkjøpsorganisasjon for alle de råvarer og det utstyr malermestrene trenger i sitt daglige arbeide. Gjennom stor-innkjøp hos produsentene oppnås rimeligere priser, hvilket har kommet såvel malermestrene som kundene til gode. Andelslaget er blitt en ikke uvesentlig økonomisk enhet, som ifjor var oppe i en omsetning på rundt 7,5 mill. kroner, og et tiltak av denne karakter innenfor et tradisjonelt håndverkspreget fag, vidner om en interessant bransje-nytenking.

Malermestrenes Andelslag (MAL) ble etablert allerede i 1950. Til å begynne med dreiet innkjøpene seg hovedsaklig om svamper, pensler og redskaper for videresalg, samt innkjøp av stillaser for utleie hovedsaklig til medlemmer. Virksomheten lå på et svært beskjedent nivå frem

Verktøylageret

til rundt 1960, da man åpnet det første utsalg i Oslo, hvor malermestrene kunne komme og foreta sine innkjøp.

Idag har andelslaget to forretninger i Oslo, en i Bergen og en i Trondheim — og det er ikke utenkelig at det vil bli åpnet nye enheter også andre steder. Forretningene, som selvsagt er lukket for andre enn andelshaverne, virker som «sentral-lager» for medlemmene: De kommer dit og henter de varer som er bestilt, men kan også — fordi lagerbeholdningen er meget stor og omfattende — komme uanmeldt og kjøpe inn det som trengs på kort varsel.

De to MAL-enheter i Oslo sitter til enhver tid inne med en lagerbeholdning til en verdi av henimot en million kroner, og omsetningshastigheten ligger på rundt 3½ — 4 måneder. Malermesternes innkjøp er underlagt kontantprinsippet, som enn ikke i helt bokstavelig betydning. Betalingstiden er i hvert fall langt kortere enn i mange andre håndverksfag, hvor innkjøpene i første rekke går gjennom grossister. Etterhvert som andelshaverne har fått øynene opp for de fordeler denne felles innkjøpsorganisasjon har å by på, er betalings-«disiplinen» i bransjen blitt

langt bedre. Idag er de fleste malermesterfirmaer solide og likvide bedrifter, noe MAL sikkert har en del av æren for.

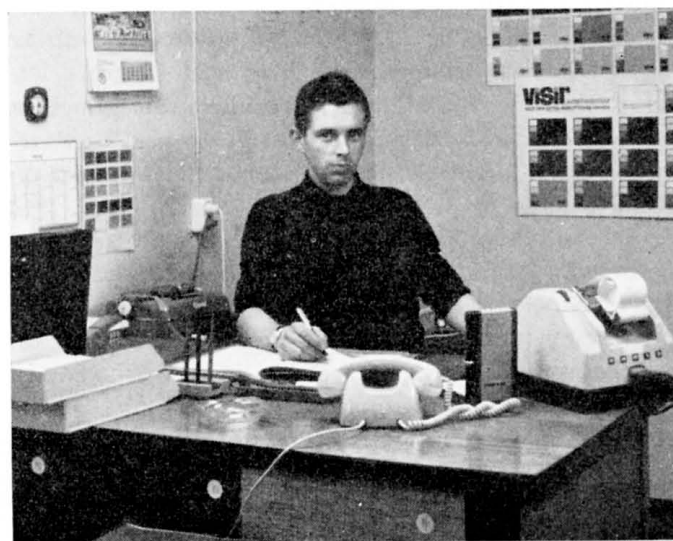
Medlemskap i MAL er betinget av at mesteren er organisert i Malermestrenes Landsforbund, samt at han har to andeler i laget. De ca. 200 medlemmer representerer meget store innkjøpsverdier årlig, det være seg av maling, pensler eller annet utstyr som benyttes i faget. Produsenter/leverandører har tatt vel imot denne felles innkjøpsenhet, i og med at man her har å gjøre med én stor-kunde som representerer rasjonelle storsalgsmuligheter.

Aftenposten 5. oktober 1971

Felles innkjøp — felles lager

Malermestre
over hele landet er med

Avdelingsbestyrer Harald Hjelle

Enkeltvis har hver malermester vært en liten, men allikevel god kunde — samlet, gjennom sitt andelslag, er de blitt storkunder som oppnår vesentlige økonomiske fordeler.

MAL-andelshaverne utgjør en uensartet gruppe, som spenner fra enkeltmanns-foretagendet til de helt store malermesterfirmaer med millionbeløp i omsetning. Ingen er imidlertid forpliktet til utelukkende å la sine «råvare»-innkjøp gå gjennom andelslaget. Når selv de største innen bransjen aktivt er gått inn for andelslaget, skyldes det bl.a. at man øyner betydelige lagerhold-besparelser ved at MAL til enhver tid bærer den lagerbelastning som ellers ville tilkommet den enkelte malerbedrift.

Gjennom andelslaget har man eliminert detaljist- og tildele grossistledet. De priser som man kjøper inn til gjennom MAL, ligger under de såkalte veiledende priser. Denne økonomiske fordel kommer kundene til gode gjennom gunstigere kontrakts- og oppdragspris — og for malermesternes eget vedkommende ligger gevinsten bl.a. i en bonusordning fra andelslaget som baseres på det innkjøpsvolum hvert enkelt medlem årlig svarer for.

Andelslaget er en «non-profit»-organisasjon, som sluttbringer sitt regnskap hvert år. Det legges ikke opp fonds, ei heller bindes kapital på annen måte. Det som måtte forefinnes av overskudd og fortjeneste ved regnskapslutt hvert år, blir — etter at omkostninger er fratrukket — å utdele til andelshaverne som bonus.

Medlemmene er gått med på at bonusopptjeningen skal kunne strekke seg over fem, ti eller femten år, bl.a. slik at ordningen kan tjene som oppsparing for eksempel med henblikk på pensjonering.

MAL-tiltaket drives nærmest på idealistisk basis. Det er ikke bygget opp noen stor organisasjon med mange ansatte. Virksomheten ledes hovedsaklig av styret, som åpenbart ser på vervet som en interessant utfordring. Man har imidlertid erkjent at det er nødvendig å knytte til seg profesjonell hjelp, i takt med veksten i virksomheten.

Fra malingslageret

Andelingsbestyrer Harald Hjelle til venstre og Kjell Tjong

VI PRODUSERER:

Stålett byggestillass og rullestillass
Varmgalvanisert
Godkjent av Statens Arbeidstilsyn
Størst sikkerhet

JA-MEK INDUSTRI

Stend - Telefon 27 69 70 - 27 72 18

Malerfagets sang

Mel.: Fjellsangen.

Det sies på fester, det sies i lag,
å male det er et vidunderlig fag,
for tenk alle toner,
som håndverket kroner,
det er som musikk til et høystemt kvad.
Vi eier i farver det edleste gull,
som ikke fortæres og ikke blir muld,
men alltid vil skinne
i strev og i minne,
og gylle din livsvei med favner full.

Vi elsker vårt fag, for det er oss best,
det er i seg selv jubileumsfest,
for alle de evner,
som fremtiden jevner
for håndverkets sak når det røyner mest.
Om tidene skifter med veksende kår,
et håndverk er dog den kultur som er vår,
i det kan vi ane
en frihetens fane,
som lyser oss vei mot de nye år.

Men skulle det hende at tankene gikk
til alt dette strev du med årene fikk,
med skjema og priser
og bøkene som viser
hva du har benyttet til bil og til trikk.
Vi glemmer systemet «det mektige vi»
og maler en blomst fra den ensomme sti,
og holder i ære
den fedrenes lære
at håndverk må bygges med høytid i.

Lars Aasen.

TRYGVE JOHANNESSEN
STILLASUTLEIE

GIMLEVEIEN 21 - TELEFON 29 24 47 - 29 31 34

Velkommen til malerfest

En hilsen fra damene

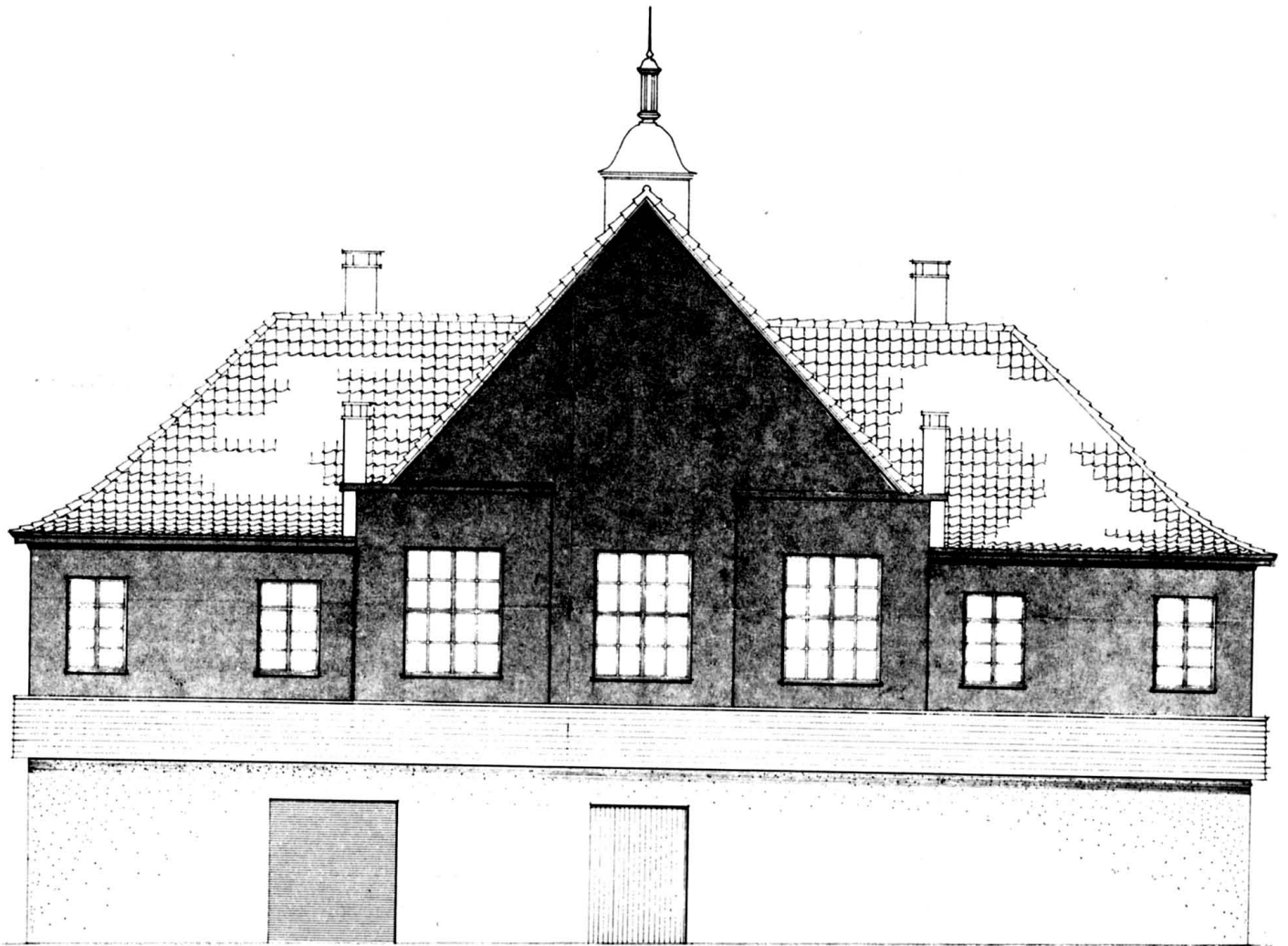

Se øynene skinner og leppene ler,
man blunker så skjemsomt til en og til fler,
i kveld er vi kåte med sang og med kvad,
ti ungdom og galskap de følges jo ad.
Du gode gamle malerfest—du malerfest—
for deg Hurra!

Nei intet så herlig som kjente å se,
og kan vi så feste dess bedre er det!
La gledens kulør bli vår farge idag,
først da er vi mestere uti vårt fag.
Du gode gamle malerstand, oss alle mann
et høyt Hurra!

Vi hører så nok om besvær om om grin,
et strålende smil er en god medisin,
til solskinn og glede vi alle er skapt,
og slik kost får ingen i fatet for knapt.
Du gode gamle festhumør, du festhumør,
for deg: Hurra!

Vi byder velkommen med begrenes klang,
vi fester jo bare en eneste gang:
Gid gleden må vare til neste års fest,
må lykken bli hverdagens hedrende gjest!
Du gode gamle malerfest—vår alles gjest,
et langt: Hurra!

Malermester flytter ut av sentrumskjernen

Parkerings- og trafikkforhold uutholdelige

Det var i 1932 kollega malermester Nils Paulsen begynte egen malerforretning.

Som så mange store bedrifter begynte også han med et lite lager «heme» i kjelleren, nærmere bestemt i dette tilfelle på Mathismarken. — Såkalt kjellerbedrift.

Etter et forlydende om at Nils Paulsen, som i dag driver Bergens største firma i bygningsmaling sammen med sin sønn malermester Ole Paulsen, hadde kjøpt en eiendom i Inndalen, for innredning til moderne lager, kontorer etc., kontaktet Sandpapir nr. 1 kollega Nils Paulsen, for å få høre lokalitetsutviklingen i de 40 år hans firma har eksistert.

Som innledningsvis fortalt, var det i 1932 jeg startet for meg selv, og med et lite lager i mine foreldres hus på Mathismarken.

Samme år fikk jeg leie et lite lokale på Bryggen, i Bredsgården. Etter en kort tid der, fikk jeg leie nye lokaler i den samme gård, i 3. etasje. Der hadde jeg da et lite kontor, får jeg vel kalle det, et forholdsvis stort lagerlokale, etter

datidens behov, og en forgang.

I forgangen var der vindeheis, slik at de tyngste varene ble heist opp eller ned med heis.

I den tiden ble der som kjent, anvendt mest linolje, zinkhvit og tidohvit, og mye av malingene ble tilberedt på lager. Det ble således mange sekker og oljefat å heise på.

Sandpapir nr. 1: Hvordan var de trafikk- og transportmessige forhold i den trange Bredsgården?

Ja, det ligger nå 18 år tilbake siden jeg flyttet fra Bredsgården og de trafikkmessige forhold er ikke sammenlignbar med dagens. Arbeidsstyrken i min bedrift var dengang varierende fra 20 til 30 svenner, alt etter årstid. Selv kjørte jeg med en personbil, som jeg lett kunne kjøre inn i Bredsgården, men ideelt var det langt fra. Imidlertid venner en seg selvsagt til mye.

Sandpapir nr. 1: Så vidt vi forsto var det i 1954 du flyttet fra Bredsgården. Hva skjedde egentlig som påskyndet dette?

Jo, firmaet vokste. Vi fikk stadig større og flere oppgaver, og flere svenner ble ansatt.

Så fikk jeg tilbud om å leie Nøstegaten 65a, av Jacob Neumann A/S, og jeg slo da til.

Det var mye å gjøre av ominnredningsarbeider. Kontorer måtte bygges i huset. Toaletter, gang og de nødvendige lagre. Jeg fikk da et forholdsvis stort og godt kontor, der det er plass for såvel meg, Ole og kontorsjef Mikkelsen. Bak kontoret har vi et tørrlager, toaletter. I 1. etasje har vi oljelager, lager for lettanelige stoffer, malingslager og stigelager.

Da vi flyttet hit i 1954, var her godt med parkeringsplass på husets sydside, og dette var et aktivum for av- og pålessing, og ikke minst, mange av de ansatte her har biler, de henter og bringer selv delvis materialer, eller kommer innom kontoret for mange ting. Her er nå rett og slett ikke plass til å være her lenger.

Med de trafikkmessige reguleringer som nå også utvikles på Nøstet, blir her enda mer utholdelig.

Sandpapir nr. 1: Så måtte Nils Paulsen handle, dette kunne altså ikke fortsette?

Ja, sier Nils. Jeg kom over og fikk kjøpe et pent bygg som hadde tilhørt, eller tilhørte Fridalen Indremisjons Menighetshus. Det var et bygg med forretninger i 1. etasje og diverse rom i 2. etasje. Delvis var der store rom i 2. etasje. Toaletter var der selvsagt også.

Nå innredes kontorer, klubbrom for de ansatte, spiserom, tekjøkken, ganger selvsagt, og full modernisering av toaletter, nye vinduer skiftes inn. Vi bygger stige, eller stillaslager, malingslager, brannikkert lager for lettanelige stoffer osv.

Vi har ledig et forretningslokale i 1. etasje.

En tanke vi arbeider med er at vi muligens, og jeg understreker *muligens* i det lokale kan åpne utsalg for tapeter og malerverker. Tiden får vise om dette kan være noe mål.

De eksisterende forretninger som finnes i bygget, skal de respektive innehavere drive fortsatt.

Utenfor bygget får vi parkeringsplass for 6 — 8 kjøretøyer, og strøket er lettere å parkere i enn det strøk vi fraflytter her på Nøstet.

Sandpapir nr. 1: De fleste malermestre har hatt sine kontorer og lagre i Bergen City, får en kalle det, men flyttet. Du er vel en av de siste som flytter ut av byens kjerne?

Jeg er klar over dette. De siste 8 — 10 år har de trafikkmessige forhold gradvis forverret seg i sentrum. Vi har i grunnen likt å holde til på Nøstet, sentralt som det ligger, men som før nevnt, det er umulig nå, dette å tvinge seg til en parkeringsplass, eller en av- og pålessingsplass. Vi har da funnet ut av ved å flytte ut av city, får vi nesten bare fordeler. Det er forresten et tegn i tiden av flere og flere firmaer, i ulike bransjer, velger å fraflytte sentrum.

Redaktøren av Sandpapir nr. 1 har hatt anledning å bese det nyinnkjøpte bygg, og det må sies å se meget formålstjenlig ut.

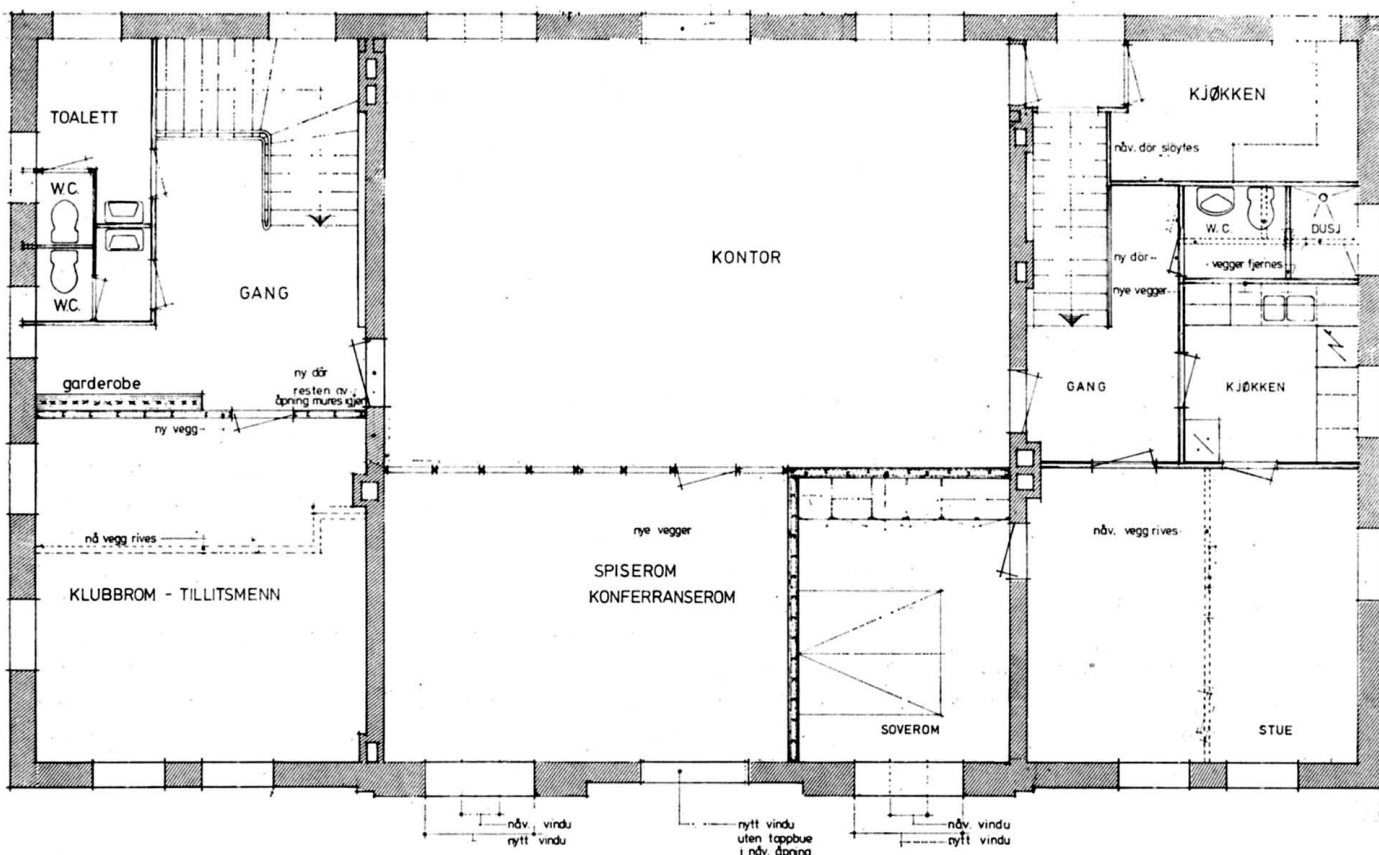
En fasadetegning og plantegning av byggets 2. etasje trykkes, så se å døm selv.

Man skal bare glede seg over at kolleger i sin ekspansjonsutvikling finner bedre lokalitetsmuligheter, og bygger disse om til best mulig hensiktsmessighet.

Kjellerbedriftenes tid distanseres.

Sandpapir nr. 1 stiller seg i rekken av gratulanter, og måtte hell og lykke følge bedriften i dens nye lokaler.

Karst.

Ja så sitter en her igjen da og skal tenke i og på tiden. Jeg sier ofte for å være svært morsom at jeg har slik god skoleutdannelse med 9 år i folkeskolen, derav 4 år i samme klassen. Nåvel, det var 7 års folkeskole i min barndom.

Faktum er at vi malermestrene burde nok hatt litt mer skolegang enn de fleste av oss har, nå i disse tider da det, nær sagt kreves artium for å pelle tyttebær.

Nå er det slik at i disse tider er det godt å være håndverker, denne nye adelen i Norge. Aldri har vel håndverkerne hatt mer i lønningsposen enn i dag, og arbeidsløs er ingen. Rikelig med fritid har de også, og det skal man

bare glede seg over, så får far mer tid til familieliv og sjelero, d.v.s. sjelero får han vel redusert om han har tenåringer som maser på siste mote, stereoanlegg, lydbånd, og du vet alt det som en tenåring må ha fordi naboens unger har det.

Men far vet ikke så godt om hvordan hans mester har det. Jo han har det på samme måte. Han må også ha det ene og det annet tilbud, fordi konkurrenten har fått alt for mye arbeid.

Det er den samme lekse: Alle tror at graset vokser grønnere i naboens hage enn sin egen.

Dette med konkurransen blant oss håndverksmestrene er et «løgent» kapittel. I alle årsberetninger fra Bygningsgruppen står å lese: «Konkurransen i året som gikk har vært unødig hard».

Ja, dette vet vi, men ingen akter å gi seg over. Vi mestrene som driver i mellomklassen er kanhende litt mer reservert til denne nesegruse beundring for alle tilbud, men det er de såkalte stormestrene som slår an i de negative retninger hva angår hasard med prisene. Det er som en slags barne-mentalitet som råder en del av oss. Misunnelse på en kollega som fikk antatt et tilbud: Neste gang skal du jaggu få svi, for da skal jeg knekke prisen under selvkost.» Dette er konkurranseforhold på sitt verste, og typiske eksempler på hvordan det ikke skal gjøres.

Jeg har mast om disse forhold til det kjedsommelige, men humla suser like vill og yr. Det som enkelte ikke har i hode, tror de at de har i kulepennen. Noen av oss forlater vår forening, bruker ikke vårt målerkontor som følge av det foran nevnte, og priser seg ytterligere ned, som om det ikke var galt nok fra før.

Nei, så lenge vi ikke kalkulerer, men tipper, og lurer i konkurrentenes anbudsregning må vi bare ha det så godt/grusomt. Valgfritt.

Man bør tenke mer i tiden. Et nærliggende ord i dag er: ARBEIDSFELLESSKAP. Dette var et rart ord for oss. Jeg legger i dette med Arbeidsfelleskap: Her på våre kanter vil der fremover bli en utstrakt byggevirkosomhet. Man tenker seg Haukeland Sykehus, Realfagbygget, Mongstad, og de andre byggverk som skal utføres som før. Boliger, kontorbygg o.m.a. Det skulle vel være urealistisk å regne med at en malermester f.eks. vil kunne påta seg malerarbeidet *alene* på f.eks. Haukeland eller Mongstad. D.v.s. jeg tror nok at et par av våre firmaer seg selv er store nok til det ene prosjekt, men tar et slikt firma på seg hele prosjektet alene oppstår følgende: Han binder opp hele sin arbeidsstyrke på den ene oppgave, og mens han er engasjert der, går hans gamle kunder utenom han. Noen tror kanhende at det er bare å søke etter 50 — 60 svenner og øke sin kapasitet. Dette er bare ikke gjennomførbart. En svenn som i dag trives hos sin mester slutter ikke der, for å hoppe i et prosjekt til annen mester enten mesteren heter X eller Y. Den tid er slutt, og for hele området løser det ingen problemer å renske kollegaene for arbeidskraft.

Nei, her er det at et arbeidsfelleskap er det rette. Jeg skulle anta at en løsning på f.eks. maling av Haukeland er, at man finner et malerfirma, gjerne et av de store som en slags koordinator. Han allierer seg med flere kollegaer, og disse inngår et arbeidsfelleskap, der hver setter inn et visst avtalt antall svenner, og fortjeneste deles likt prosentvis etter innsats.

Et annet løsen kunne være: Flere malermestrene danner et selskap. Man ansetter en dyktig malermester som leder. Kanhende en som driver smått, og kunne tenke seg å oppgi sin egen karriere, og ofre seg for en slik oppgave.

Her er sikkert mange gode løsninger, og jeg tror at tiden nå er moden for handling.

Man skal ikke oppgi sine veletablerte forretninger, de skal man drive fortsatt, men oppgavene blir etterhvert så store at et visst samarbeid/arbeidsfelleskap ville gi oss en viss fordel mot å ikke bli satt helt utenfor det pulserende malerliv.

Jeg tenker nå på de av våre eksmedlemmer som har forlatt medlemskap i foreningen. Jeg respekterer en hvers handling, men mon dette er noen løsning. Samhold burde gjøre sterk, med visse modifikasjoner, og dette med at vi er sammensluttet i en forening, gjør jo også den fordel at vi kollegaer er på talefot til enhver tid.

Målerkontoret vårt. Bygningsgruppen. Dette var ting vi skulle verne om, da det betyr mye for det enkelte medlem. I alle fall for meg, og det at enkelte firmaer nå sier adjø til dette, er leit. Det er leit for en forening å miste medlemmer, men mon tro om ikke det er vel så leit for medlemmer å miste foreningene? Vel, svaret få de gi som har tatt hatt og frakk.

Nei, nå tenker jeg bare på Hjortesteken på festen her i aften, og så den lille lekre De vet, den lille lekre i høye glass med stett på: *Leve og la leve, og gratulerer med 80-års festen.*

Karst.

En sersjant som hadde greid å gjøre seg mektig upopulær hos de menige, havnet på sykehus uten at det vakte noen større sorg i forlegningen. En av de menige bestemte seg allikevel for å avlegge sersjanten en visitt, og iførte seg for anledningen en legekittel. Sersjanten trodde følgelig at det var en lege, og fant ikke noe rart i at han fikk ordre om å legge seg på maven for å få tatt temperaturen.

«Legen» sa så at han kom til å bli borte et øyeblikk, og formante pasienten å ligge rolig. Det varte og det rakk, men «legen» kom ikke tilbake. Sersjanten holdt akkurat på å miste tålmodigheten da en sykesøster kom innom. Hun holdt øyeblikkelig på å knekke sammen av latter. — Hva er det som er så morsomt, sa sersjanten surt. — Har du aldri sett noen måle temperaturen før?

— Joda, hikstet sykepleiersken, — men aldri med en påskelilje!

Under siste krig trengte noen soldater inn i et hus, hvor de fant en dame på femti og hennes mor på åtti. «Ta meg», ropte datteren, «og skån min gamle mor!» «Tøv,» sa moren, «krig er krig.»

STR- EN

I avdelingen for gode bukkehistorier starter vi i dag med 2. stk.

Slår disse an, vil vi ikke komme tilbake med flere, men heller utnevne et av våre medlemmer til årets Julebukke.

Hør bare:

Der påstås at Bukkene lukter ille i parringstiden.

Det var i en slik tid.

En russer, en engelskmann og en nordmann hadde stengt en slik illeluktende Bukke inn i et geitefjøs. Så veddet de. De veddet om hvem som skulle gå inn i fjøset til Bukken og oppholde seg sammen med bukken lengst.

Først gikk engelskmannen inn. Etter 5 min. kom han ut igjen, helt utslått av bukkelukten.

Så var det nordmannen tur. Han oppholdt seg der inne i et kvarter, så måtte han gi seg.

Til slutt gikk russeren inn, og en halv time etter kom Bukken ut.

Bonden Ola hadde kjøpt seg en bukke. Denne ville han absolutt ha liggende på soverommet til seg og Gurine hver natt.

Gurnie var, som ventelig, svært lite lysten på dette, og sa det til Ola.

Men Ola brydde seg ikke, men Gurine holdt fram at dette ikke gikk an og begrunnet dette slik: Men Ola då, du må tenkja på den lukten.

Ja, det hjelper ikke det, sa Ola, han får venja seg til den.

Under krigen på Vestlandet: Tyskerne eftersøkte radiomottakere og kom til en gammel kjerring og endte på soverommet hvor de lukket opp døren til nattbordet. Der stod en potte. Sa sa kjerringen: «Ja, dar ser de mottakaren, men sendaren fær de ikkje sjå.»

Jenta som hadde fått haike med en lastebilsjåfør sa:

Hallo der — tror de gearstanga har silkestrømper på seg?

En scenearbeider hadde hele sitt liv ønsket selv å få stå på scenen. En dag fikk han sitt livs rolle. Han skulle ha en rose i hånden og gå inn på scenen mens han luktet på den, og så skulle han si: — Ah, det dufter kvinne! Den store kvelden kom og han spilte rollen. Publikum klappet. Han kom lyøkkelig ut i kulissene igjen. Han følte at han hadde gjort suksess. Han måtte inn på scenen igjen. Beslutsomhet og handling er ett og det samme hos mannen, og han spilte rollen enda en gang.

— Ah, det dufter kvinne!

Denne gangen reiste publikum seg fra stolene og jublet. Vår venn takket overlykkelig for ovasjonene og gikk ut i kulissene igjen.

— Hvorfor hadde jeg egentlig slik suksess, spurte han en av de andre scenearbeiderne. — Du hadde glemt rosen.

En sømand vendte tilbake til det gamle land, til kone og barn, etter at have krydset de syv hav. Han hadde glædet sig til gensynet, og han fikk en begeistret mottagelse i hjemmet. Men smilet forsvandt brat fra hans læber, da det gikk op for ham, at familien var blevet forøget i hans fravær.

«Hvem er far til det barn?» skreg han og pegede mod en vugge, hvor en lille størrelse lå med sut. «Du naturligvis!» svarede konen, «hvem skulle det ellers være?» «Jeg har været på langfart i næsten 14 måneder, så kom ikke og fortæl mig det!» sagde manden. «Er det ikke sømand, du er?» spurgte konen. «Jo!» «Så tag og lad vær med at stå der og spille matematiker!»

Hun var amerikanerinne, kun sytten år og meget vakker, bodde i en luksusvilla i Hollywood og var nylig blitt enke. Og nå satt hun og fortalte sine venninner om sin nylig avdøde mann på 70 år. Hun sa:

— Han var praktfull. Hver søndag morgen elsket han meg i takt med kirkeklokkene. Tårer begynte å trille nedover hennes kinn og hulkende fortsatte hun:

— Han hadde levet ennå, hvis den forbannede brannbilen ikke hadde kjørt forbi!

Definisjon av Bigami:
To fruer i en smekk.

Herr redaktør:

Under MAL's generalforsamling den 17/3-72, fremkom det tydelig for alle at man lider av vannmangel i Bergen.

Hilsen flere andelshavere.

Leilighet Søkes:

Da Malerm. Landsforbund skal flytte til Bergen, søkes Paulsenmalet leil. i Fyllingsdalen.

Bill Mrk. Helge Bibow.

— Målarn, kom in här
i sönqkammaren

och titta var

min man

har haft

sin hand

i natt.

HULL I HODE

Hans: Hva er det som flyger i luften og sier KRA KRA og har fire bein?

Nils: ??

Hans: Det er selvsagt to kråker.

Hans: Hva flyger i luften, har fire bein og sier VOV VOV?

Nils: Det må vel være en fuglehund.

Hans: Nei, det er de to kråkene som har lært seg språk.

Hans: Hvem er det som regner og regner og ikke lærer annet enn 5-gangen?

Nils: Ja, denne klarer jeg. Det er malermestrene i Bergen.

Krangel

Gamle Jørgensen låg på det siste, og kona sto ved senga hans.

— Bilen skal Hans ha, sa Jørgensen.

— Kvifor ikkje Jens? Han treng han betre, meinte kona. Og motorbåten tykkjer eg du skulle gje til Fredrik.

— Jaja, så seier me det. Gullklokka mi skal Ola ha, han skal forresten ha fotografiapparatet og.

— Kvifor skal du støtt gløyma Amanda? Ola har nok frå før.

Då reiste Jørgensen seg rasande opp i senga og ropa:

— Er det du eller eg som skal døy, Hanna?

En trist dag:

Gamle Anders var fæl til å drikke. Dette hadde han holdt på med mesteparten av sitt liv.

Kona hans, ho Marte lå nå for døden, og før hun sovnet inn ba hun Anders: Du Anders, kan ikke du være så snill å love meg at du ikke drikker i begravelsen min?

Nei, det ville ikke Anders love, selv om det var hans trofaste's siste ønske.

Men Marte tagg, gråt så lenge at Anders til slutt gav etter, og lovet Marte dette, med denne setning:

Ja, ja, eg fær love deg dette då Marte, men da vil eg no sei deg at då er heile dagjen utskjemd for meg.

General Charles de Gaulle satt sammen med Madame de Gaulle i sin villa og så på TV. Programmet omhandlet en eller annen historisk begivenhet, og tonene fra Marseillaisen gjnlød i rommet. Generalen lyttet dypt beveget og snudde seg til sin kone og hvisket: «Hører du, kjæreste, det er sangen vår.»

Forholdet mellom en musiker og hans instrument er nesten som et ekteskap, spesielt hvis det dreier seg om slike kostelige fioliner som en Stradivarius eller en Guarneri.

Isaac Stern brakte en gang sin fiolin til en instrumentmaker for å få den reparert. Han ble spurt om han hadde lyst til å se på under arbeidet med den. Stern ble hvit i ansiktet. «Nei», svarte han med et gys, «jeg venter utenfor til operasjonen er over».

Gamle ordtak blir som nye, hør bare:

«Som man roter i skogen blir man far».

«Man skal høre meget før ørene faller av».

«Aldri så galt at ikke en dram gjør det verre».

«Dyden i midten, sa Gamle-Erik, han satt mellom to malermestre».

Bedre å ikke være alt for snar, og for tidlig bestefar».

«Tie er tale og sølv er gull».

Danmark kalder!

Nydelig ung pige, kontorelev, 19 år, askeblond, gråblå øjne, ser ikke lide ud, interesser: dyr, naturen, kino. Kære, unge mand fra Norge! Skal vi to skrive sammen for evt. senere ægteskab? Nr. 5375.

(—Aftenposten, 31/1-1972, s. 10)..

Det var en aftning, då eg gikk
ut te Sandviken med trikk,
det var en sommerkveld,
og månen skjen så bli, De.
Intet ondt eg tenkte på,
kuns en tur eg ville gå,
men han endte no så svinaktig utidig.

For på Fjeldveien der sto
En yndig pigelill og lo,
hon var så storskjønn at eg tenkte:
«Du får freste!»
Eg gikk hen og sa så så:
«'kveld, mor! Kest ska turen stå?
E' du også ut' og går på byens beste?»

Her hvor kjuaguttene i gaten går,
her hvor strilene med fisk på torget står,
:: her hvor stolte fjelle kranser inn vår by,
her har jeg mitt hjerte, her har jeg mitt ly. ::

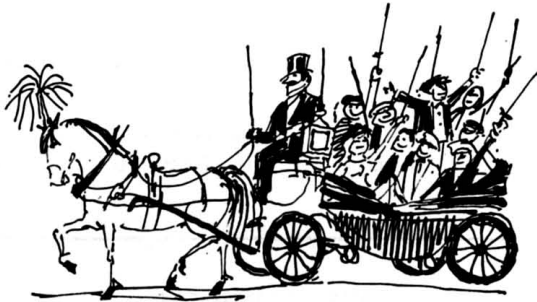
Ta en tur i gamle Bergens trange smau,
her er rare hus og hytter på hver haug,
:: koselige klynger av små dukkehus,
kjærlig mot hverandre, de er sikkert dus. ::

Gamle hus og gamle minner gjør deg varm,
Skuteviken har som før sin egen sjarm,
:: Nøstet, Nordnes, Marken, er jo hver for seg
«Nokke for seg sjøl», og dog en del av deg. ::

Okk, men hon, ja hon var go'!
Tenk hon såg på meg og lo,
og sa: «Gå hem igjen og sei du ha'kj:
vært der!»
Men då følte eg på stand
at mitt hjerte kom i brand,
då forsto eg ka de kaller
«elskovssmerter».

Og så gikk vi arm i arm,
elskov brente i min barm,
— de e underlige, Amor sine pile!
Også kjøst' eg hinnar kor
der et minnesmerke står
med den innskrift:
«Husk at hesten trenger kvile»

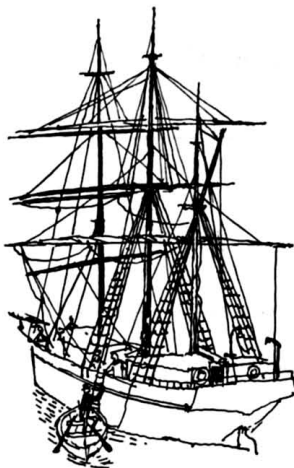

Fagre Fjellveien hvor ungdom danset før,
tror du at den no er kjedelig og tørr?
:: Nei, i stille kveller — hører du musikk,
her er Amor alltid lykkelig og rik. ::

Det kan hende at iblandt du føler trang
til å bytte byens støv med hav og tang.
:: Men når du så atter møter byen din,
da du riktig fatter: den er vennen din. ::

Du kan rolig reise rundt i fremmed land.
Du kan bade deg i sol på Zulu strand.
:: Niagarafossen, London og Paris,
hva er det mot Bergen, Nordens Paradis? ::

Her hvor Norgeskjærligheten alltid gror,
her hvor verdens søtste småtøser bor.
:: Her hvor regnet plasker, når «han er fra sør»,
her jeg kaster anker når jeg engang dør. ::

Malermestre til Deres tjeneste.

KAARE HELLEVANG Paradis. Tlf. 27 27 34	NIC HELDAL & SØN Kontor: Arne Garborgsgt. 1a. Tlf. 29 29 09 Lager: Strandgt. 81. Tlf. 21 68 59
NILS PAULSEN Nøstegt. 65. Tlf. 21 38 45	EIGIL A. HENRIKSEN Fjøsangerveien 175 A. Tlf. 29 74 30
TRYGVE JOHANNESSEN Gimleveien 21. Tlf. 29 24 47 — 29 31 34	JAN CHR. SØRAA Rogagt. 13. Tlf. 29 16 58
OLE TOLLEFSEN Kringstjøveit 53. Tlf. 26 08 76	MAGNUS LIE N. Murgård 2. Tlf. 23 31 42
EGIL KNUDSEN Ole Vigsgt. 4. Tlf. 21 74 40	BIRGER MICHELSEN Solheims Tverrgt. 4. Tlf. 29 83 49
ERLING NORDGULEN Hesjahloltveien 40. Tlf. 26 57 41	EINAR GULLAKSEN Hordagt. 88. Tlf. 29 82 56
NORVALD RYKKJE Gl. Breiviksvei 10. Tlf. 25 73 83	INGV. ELDHOLM Øyjordsvei 45. Tlf. 25 62 78
ERLING LØTVEDT H. Hårfagresgt. 2. Tlf. 23 20 47	ARNE M. MJELDE & SØN Nesttunvegen 63. Tlf. 27 23 75
LEGREID & STUBSVE Vestre Torvgt. Tlf. 26 89 18 — 24 44 49	KNUT HANSEN Strimmelen 24. Tlf. 28 02 54
LEIF THORSHEIM & SØNN Fjøsangerveien 20. Tlf. 29 29 98	JAN ZACHARIASSEN Kroken 4. Tlf. 21 17 96
KARSTEIN STENE 5100 Isdalstø og Jægermyren 4. Tlf. 25 88 90	

Sang for kvinnen

Mel.: En dollarprinsesse.

Kvinnen vår hyllest fortjener.
Henne vi vier en sang.
Av skapningens tall fenomener
står hun jo høyest i rang.
Hun er vårt hjerte nærest,
hun er vår hedersgjest.
Alltid i tankene kjærest.
Hun setter «spiss» på vår fest.

Kvinnen i dag er den samme
mangfoldige skapning som før.
Hun aldri på Eva gjør skamme.
Det sier vi som en honnør.
Hun er like øm og yndig,
like så god og snill.
Hun er like skjønn, like syndig.
Den dyreste skatt som er til.

Denne vår hyllest skal være
til kvinnene helt generelt,
men vi vil den adressere
til kvinnene helt spesielt.
En hjertelig takk for strevet
Det Stigende Fond har de hevet.
skal syklubbens damer ha.
For dem vil vi rope HURRA!
Fritt etter Bj.

Takk for maten

Mel.: Santa Lucia.

Borre me plucca
ock me ha drucca
rett no me trøtna
stivna i føtna
Alle vi skal no
på italiano
syngja ei tone
men unizone.

Tacca fø mati
il cameradi
stappa i mago
kan ikkje klago.
No milo teppo
vilja me steppo
røyk di tobacco
godt sca da smaco.

Til alle donna
som her er coma
pudra og pynta
hurra me grynta
for alle fortizz-mo
hyggja dykk alle
med fine kalle.

So vara mio
slutta me boro
so sca me sio
ha oss litt morro.
Ta da legato
dric moderato,
gacc heim på føto
un poco trøto.

Ved punsjebollen

Mel.: På Eidsvoll stander en sagaball.

I vår forenings mange år
vi oss om Bollen lot oss samle,
og av dens innhold tok oss en tår
som frydet unge og gamle,

∴ som lot oss glemme døgnets strid
i festens strålende haller,
som stålsatt' viljen til kunst og flid
når hverdags-arbeidet kaller. ∴

Den skal oss samle om felles sak
ei blott i festlige stunder,
men skape brorskap hver arbeidsdag
så felles fremskritt den grunner,

∴ harmonisk farge på livet gi
for håndens, åndens yrke,
gi fest og arbeid harmoni,
gi hjem og samfunn styrke. ∴

Den bollen som nå på bordet står,
den vekker strålende minner
om festligheter i svunne år,
hvis make neppe vi finner,

∴ er enn dens innhold svakt mot før,
slik som vår tid det krever,
så skaper den dog festhumør,
for Bollens ånd den lever. ∴

**Vi ønsker
Malermestrenes Forening
til lykke med
80-års jubiléet**

A/S JOTUNGRUPPEN

BJERCKE · DENOFA-LILLEBORG · FLEISCHER · JOTUN

Om kalkere og tjære- breiere i Bjørgvin anno 1971

Valg i tjærebreier- og kalklauget

Det året var sagt var det verste i manns minne. Aldri hadde det vært kalket og tjærebreiet mer i Bjørgvin enn det året, og aldri hadde tjærebreierne fått så lite gull og korn for strevet. Hoffnarren gikk rundt langbordet i tingstova i Veiten, der forresten Eigil den Smukke rådde det året, og hoffnarren så ofte slik:

*Dere kaster bort Tjære og kalk,
og får igjen knapt nok til en skalk.*

Men ingen i tingstova brydde seg om narren og hans kvad. Det var forresten Eigil den Smukke som rådde grunnen hos tjærebreierlauget dette år. Rundt seg hadde han sine kjortelsveinar, både av folk fra kjøpstaden og fra kaupangen. Mange av tingmennene like ille dette rådet, og då Eigil den Smukke for til Kongens råd, hadde det seg slik at noen yngre hærmenn fra Bjørgvin sa til Kongen:

*Eigil den Smukke for lett en boge han har,
Vi vil en annen høvedsmann ha til far.
Slik hadde det seg at Trygve kallt den buse'
Skulle bli den sjuende far i det huset.
Tømmer Jan fra Bjørgvin og Pastor Ole,
Fikk alle kongsmenn med på denne parole.
Her i den gamle Aggerhuusiske Amt,
Synes de yngste hirdmenn at Eigil hadde gjort det for
tamt.*

Kåre Skjeggeryd tok sete til Eigil den Smukke i rådstova til Bjørgvins Tjære- og Kalkerlaug. Han hadde lenge tenkt seg den sessen, og da alle tjærebreiere ville ha Kåre Skjeggeryd til Høvedsmann, ble det slik, må vite.

Rundt seg i tingstova samlet Kåre de viseste menn på

den tid. Som nest gjæveste mann hadde han Ole som før hadde styrt med Gull- og kornlageret til Kalkerne. Trygve den Buse og Inndalsbispen likte dette ille. Trygve den Buse var den som førde fjærpenen, og VadmyrsJan, før kallt TømmerJan, tok hånd om gull og korn.

Nå hadde tjærebreierne den skikk at de kjøpte all tjære og kalk i den samme krambu. All kalk og tjære kom fra Akerske amt, og når året var omme skulle så alle tjære, og kalkere i østerled for å dele det gull som var til overs.

Noen reiste da til det Aggerhuusiske Amt for å dele gull men mennene fra Vester var ikke like viss på at gullet ble godt nok tatt vare på, og Inndalsbispen mente slik en gang at han ville ha noe gull på lån til et bispesete han hadde i Bjørgvin, men de hårdføre Østerleder sa nei, og slik ble det.

Etter at gullet var delt, baud Krambufolka til gjestebud, må vite. Spikjøt, grisekjøt og mjød ble frembudt, og en Tjærebreier kvad så en gang:

*Hu hei hvor er det vel friskt og lett,
Inni Aker inni Aker.
Her danser mjøden i villt sprett,
inni Aker inni Aker.
Her skåles for, og det skåles bak,
Så beina får nesten ikke tak,
Her i Aker, her i Aker.*

Hvem skjuler seg bland Tjærebreierne og Kalkerne i Bjørgvin, vil nok den interesserte leser vite.

Karstein Skaldespiller vil nå presentere noen av dem, og har begikk seg ut i Kjøpstaden for å høre hvordan disse lever og har det. Vi velger først den kjente:

Inndalsbispens Nils og Pastor Ole

Inndalsbispens Nils

God dag Eders geistlighet, det er fra Sandpapir nr. 1.

God dag, Skald, og signe deg og Sandpapir nr. 1.

Først Nils og Ole. Vi har hørt forlydender om at dere har kjøpt et gammelt Menighetshus i Inndalen og skal lage kontorer og lager der, og at du Nils bygger våning i Biskopshavn?

Ja, sier Nils og Ole, det stemmer.

Vel, sier vi, det blir en ny menighet nå da av det, og vi tenkte at du Nils ble populært kalt Inndalsbispens, og du

Pastor Ole

Ole Pastor Olé, ja, vi tenkte det vi også sier de begge.

Men hvem skal være klokker, ville skalden vite.

Jo, kontormann Mikkelsen hos oss er klokker.

Men hør her Olé, er alle prester fra Sogn?

Nei, hvorfor det?

Jo, det heter jo Sogneprest.

Nei, redaktør. Det er feil, men det stemmer at mange Sogninger har vi virkelig tjent penger på her i vår menighet.

Redaktøren er i dag tidlig ute, og fra verkstedet til Nils og Olé høres sang, det lyder så vakkert og mon tro, det er en salme som synges.

Hvem synger så søtt, mine geistlige?

Vel, sier de begge i kor: Siden menigheten ble opprettet begynner alle i menigheten dagens arbeid med en salme. Alle har, i tillegg til stålsparkel og verktøykiste også fått hver sin sangbok, som til enhver tid skal ligge i verktøykisten.

Sandpapir nr. 1. Vi har sett at dere har polstrede dører i deres nye menighetshus i Inndalen. Hvorfor det?

Jo, det skal vi svare på: Du vet at disse hersens malerne ofte kan snakke litt romslig og et og annet banneord høres i bland av dem, dette vil vi ikke ha lenger, derfor dørene. Dernest skal vi klippe pullen av malerluene våre, slik at svennenes hoder stikker frem, og så klippes håret. Som en slags munk skal de ligne.

Ja, sier vi, dette var interessant, men plastskyggen da?

Jo, den skal de ha på slik at skyggen dekker synet, så de slipper å se andre malermestere som trenger svenner.

Skal der foregå andre religiøse ting i Bispesete enn salmesang?

Inndalspresten svarer slik: Jeg og min pastor har ikke riktig lagt opp programmet enda, men vi vil først starte med kollekt, for noe religiøst må vi foreta oss. Men siden blir det mer, og da min kjære skald og hoffnarr, er dere også hjertelig velkommen til vår menighet. Ta mat og kopp med. Kaffi blir å få kjøpt.

Kåre Skjeggepyrd

Ja, slik blir han kallt vår formann skal være. Navnet fikk han fordi det hår han mistet på hodet, kom frem igjen i ansiktet. Sandpapir nr. 1 gratulerer den nye formann med å spørre hvordan det føles å stå i spissen for denne hop av byfolk og striler.

Jo, takk her Hottnarr og strileskald. Det var jaggu bra å få fatt på denne formannskrakken. Jeg har higet etter den i årevis, men Eigil den Smukke, vår salige eksformann, la beslag på krakken så lenge. Hadde der ikke vært helt yngre krefter bak, hadde han hatt krakken lenger.

Hvordan liker du det styre du har med deg i foreningen?

Jo, takk det er bra folk, unntatt deg Hoffnarr, for du er så stri med oss andre i Sandpapiret.

Ja, men kjære formann, svarer redaktøren, jeg er jo bare en suppekjøk, nei jeg mener en suppelant?

Nei, her redaktør du er en suppegjøk.

Jo, takk her formann.

Hvordan vil du legge opp programmet for foreningen i 1972?

Jo, det blir noen bevegede møter som før. På det ene

møte skai man ta for seg: Ja til PVC og Folkebevegelsen mot PVC.

Dernest skal vi sette i sene i skuespill med malermestre. Det blir et gjønspill i 3 akter. Det er det kjente skuespillet «Hvordan la humla suse i anbudsjungelen».

Dette foregår i velkjent malermesterstil, men i siste akt foregår det noe leit, i det hovedpersonen i stykket biter all skam av seg og stikker av med alle oppdragene, men vent herr redaktør til premieren, så får du selv se.

Vi skjønner at det er en god formann foreningen har fått, og vi kan bare ønske hell og lykke på ferden.

Trygve den Buse

God dag, Trygve den Buse, har du det travelt, eller kan du svare på noen spørsmål fra Sandpapir nr. 1.?

Ja, vær kvikk da.

Hvordan har Dem det nu da.

Jo, stillinger. Storanbud på Skjold til en billig penge, og så mitt kjære landsforbund.

Ja, gratulerer med styremedlemskap i M.L.N. Hvordan fikk du den jobben?

Det var noen yngre karer enn meg så ville ha noe nytt blod i de Gamle Menns Forening, og det ble meg, og jeg skal nok vise de hvordan dette skal drives.

Ja, vi i Sandpapir tviler ikke på dette, men hvordan går det med malingen?

For tiden klamrer jeg meg til er storanbud på Skjold, og står lykken meg bi, kan jeg slippe fra det med et stort lån i banken.

Ja, dette høres nå ganske bra ut, men du åker vel frempå med flere slike sjokk?

Ja, det gjør jeg, hadde det ikke vært for forb. . . . kollegaene mine Inndalsbispem og VadmyrsJan, kunne jeg fått

mer, men disse to, nei jeg har ikke ord for hva jeg tenker, men nå har jeg det travelt, farvel herr Hoffnarr og redaktør, og dermed ble redaktøren spent ut.

VadmyrsJan

Er VadmyrsJan på Topp i dag?

Du mener vel det, her redaktør om jeg er på Toppe også?

Ja, det var det vi mente å spørre om.

Jo, er allestedsværende skal jeg si deg, Vadmyra, Toppe og alt og det.

Det er lenge siden vi snakkes nå, du husker dengang du hugget Tømmer i Åstvedtskogen, da du ble kalt Tømmer-Jan. Hvordan er hugsten nå da?

Jo, jeg måtte på skogen igjen i det jeg bygger hus i Åstvedtskogen.

Å nei, å nei, sukker redaktøren. Du VadmyrsJan i Åstvedtskogen og Inndalsbispem i Biskopshavn. Dere kringsetter meg som har bodd lengst i denne bydel. Tar du og bispem alt arbeid her utover nå da?

Bispem får svare for seg selv, men dersom du redaktør mister arbeidene dine her ute nå, kan jeg ansette deg i leketøysbutikken min, eller som en slags anbuds-knekker i mitt konsern.

VadmyrsJan tar anbud i øst og i vest,

I butikken sin selger han leketøyshest.

Ri på tremerr i tider som disse er slett ikke godt.

Til Vadmyra og Toppe har nok VadmyrsJan forstått.

VadmyrsJan, jeg har observert deg i Nordhordland, i redaktørens eget rike, hva skal du der?

Jo, når nå Mongstad blir bygget, ved ditt gods herr Hoffnarr, da skal du grenges ut av markedet, derfor har jeg bygget hovedkvarter i Austrheim, må du vite.

Men har du ikke nok arbeid i Bergen og Åsane og Laksevåg da, VadmyrsJan?

Nei, man må tute med de ulver en konkurreres med, så bare pass deg.

Eigil den Smukke

Sandpapir nr. 1 samler også annonser, men hør Eigil Smukkas.

Hvorfor averterer du ikke at du er 25 år hos oss? Du sier i annonsen din at dette ikke er mye å skryte av, men hvorfor skryter du?

Ja, jeg skal si deg at nå er det så lenge siden jeg fikk et tilbud da, ja, hulk, bortsett fra noe på Krokeide, at jeg måtte markere meg igjen. Ja apropos dette med Krokeide så har jeg avtalt med min banksjef, så jeg skal nå låne meg ut fra den jobben.

Jo, takk sier vi, det er vel en gammel vane.

Det står i annonsen din at du bl.a. takker dine kunder og forbindelser for utvist tålmodighet? Hva mener du?

Ja, ja. Du redaktør, jeg skal si deg at jeg har ofte lovet kundene å begynne på arbeidet en viss dag, og så kommer jeg litt senere, men jeg har ikke løyet mer enn dere andre ulver, skal jeg si deg, og m.h.t. å takke mine forbindelser, gjelder dette ikke for malermestre i Bergen. Slabbedaskene som tar alt for mye arbeid fra meg.

Uff, dette var da en grusom salve her jublant.

Hva synes du om de yngre malermestre i Bergen? Hvordan oppfører de seg på landsmøter?

Til det vil jeg svare at de yngre mestre fra Bergen oppfører seg i det hele tatt ikke på landsmøter. De bare møter der å heller all malurten i begrene, så nå når de det har gjort, er jeg glad jeg skal male Kommunehuset i Øygarden, så skal jeg forsyne meg lære krangelens kunst, og går ikke det heller, har jeg yrkesskolen på Krokeide så jeg kan omskoleres.

Karstein Strileskald

Vi oppsøker den kjente strileskald, hoffnarr og redaktør, og treffer han på godset sitt ved Mongstad.

Etter å ha leitet etter han i et par dager, hans gods er så stort at man ikke rekker å gå over det på en dag, treffer vi han opp på en haug, der han står å bygger ut et mitraljøsereir.

God dag, din stril, sier vi, hva gjør du på?

Jo, som du ser bygger jeg ut en mitraljøsestilling og en bunker for ammunisjon.

Hva skal dette være godt for da?

Jo, det skal jeg si deg. Inndalsbispens tok fra meg noen boliger for Norsk Hydro på Lindås, og VadmyrsJan har bygget kvarter i Austrheim, jeg skal si alle i Sandpapiret at jeg er galen på disse bergenserne som knekker til her i mitt eget rike. Jeg kan dialekten her ute og vet hvordan tonen går, men nå skal disse hersens arbeidstjuvene få seg en smekk. Jeg bruker mitraljøsene som jeg lærte å bruke den tid jeg var i eksisen.

Jeg har avtalt med en bonde i nabolaget at når fiendene kommer blåser naboen i neverluren og trommer, så ser han Opler og Forder eller andre Peugeotter 504 utover her så skyter jeg.

*Malermester, Stril og Hoffnarr han var,
Fra Lindås kommer det mang en bra kar.
Fra byen lærte han å med ulvene tute,
men arbeid fikk han for lite her ute.
Inndalsbispens først, og så VadmyrsJan,
har du hørt på make, det var som bare F
Jage dem skal jeg med kuler og krutt,
i den strilen er der mye futt.
Dudeli dudeli deiaaaaaa,
Sola hu skinner på beiaaaaaa.*

Karst.

TJÆREBREIER LØRDAG 29. APRIL

deb

DEB. A/S NORBYVEIEN 55 - 1400 SKI - TELEFON 861890

rens- og
smøremidler
for industrien**Gratulerer med 80-årsdagen
og gir 3 gode råd for malere!**

1. **Hands-up!** — verdens mest solgte håndrens — Størst toleranse og dybdeeffekt.
2. **„Swarfega“** — håndrens — rimeligst — effektiv — tolerant.
3. **„Janitol“** — Konsentrert vaskemiddel og emulgator.
Vask og avfetting før maling —
utvendig husvask m.m.

DEB's produkter føres av andelslaget**MEN DENNE
REGNINGEN
HAR JEG DA
BETALT FØR!**

De vet De har betalt den — men De kan bare ikke finne kvitteringen samme hvor De leter. En fortvilet og pinlig situasjon, som De aldri vil bli utsatt for — dersom De betaler med sjekk.

Sjekken, som blir arkivert i banken, er påført mottakers kvittering.

Banken kan således lett bekrefte alle Deres betalinger. En konto i banken byr dessuten på en rekke andre fordeler: Den gjør det — under ellers like forhold — lettere å oppnå lån, den berettiger Dem til bankteknisk assistanse på en rekke områder, den muliggjør bruken av bankens mange og hendige betalingsmidler, som f. eks. bankgiro og sjekk. Selve kontoen danner et ypperlig grunnlag for Deres regnskap.

Bli kontokunde i Bergens Privatbank. Det vil De være tjent med — og det vil De tjene på.

BERGENS PRIVATBANK

*Gratulerer
med
80-års dagen.*

HILSEN

International Farvefabrik %s**DIN BANK****I SENTRUM AV
BERGEN OG
VESTLANDET****VESTLANDSBANKEN**

De jubilerer

Vi gratulerer

Beckers Förenade Färg A.s

Møllerveien 2 Oslo 1 Tlf. 207453

***Vi har utvidet* VAREUTVALGET**

*Velkommen i vår nye forretning til en
hyggelig maling, tapet og gulvbelegg-prat*

*Ta turen innom og gjør Dem kjent med
hva vi kan tilby*

AKSEL BRUVIK

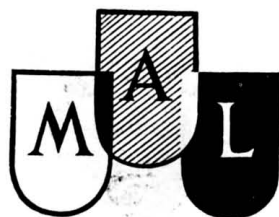
TRELAST, BYGGEVARER
BERGEN tlf. *30040 FØRDE tlf. 651

- MALERMESTRE -

Vi sliper gulv og legger alle typer gulv-
belegg og parkett. - Kontakt oss!

A/S TRE OG FLIS

5065 BLOMSTERDALEN - TELEFON 226674

MALERMESTRENE ANDELSLAG

kom til Bergen høsten 1967. Fra en spe begyn-
nelse kan vi i dag si at avdelingen i Bergen har
innfridd alle våre ønsker.

I 1971 var handelen kommet opp 1,7 millioner!
Et resultat oppnådd etter solid oppslutning av
mestrene i Bergen, som derfor betrakter

M.A.L som sin egen forretning

OSLO · BERGEN · TRONDHEIM

De fleste malermestre mener å ville anta,
at de beste malinger lages av banta.
Våre malinger er både matt og blank i glansen,
så også De bør bruke produkter fra F. Steen-Hansen

**MALING OG LAKK
FOR HÅNDVERK OG INDUSTRI**

F. STEEN-HANSEN

MALING OG LAKKFABRIKK
BERGEN

Årets bøker og

tegnemateriell hos

ED.B. *Giertsen* ^{as}

Vi gratulerer foreningen
med 80-årsjubileet

Jingge

fra

fabrikken som lager

MALING FOR FAGFOLK

Vi hilser malermestrene i Bergen og gratulerer med 80-års jubileet og for hyggelig forbindelse, og minner om:

GURI MUR

Vinyl veggbelegg

NEODON

Filtbelegg

ROSSELLA

Gulvbelegg

NEW DIAMOND

Vegg til vegg teppe

FINN GJÆRUM A/S Kjemisk teknisk fabrikk, Skien

Telefoner; Skien (035) 20 726 - 24 695 - 25 826

Oslo (02) 26 03 94

MINERALUX

FASADEMALING FOR PUSS OG BETONG

BETOREX

**IMPREGNERING FOR BETONGGULV
KLAR OG I FARVER**

A/S OSLO MØRTELVERK

Drammensveien 200, Oslo 2 Telefon (02) 55 61 70

VI GRATULERER
DE GLADE MALERE
MED JUBILEET

monopol

HERNIALIM

— sikkert å bruke

— foretrekkes av håndverkeren

HERNOR

Grensevn. 107, Oslo 6 - Telefon 67 57 23 - 67 48 80 - Telegramdr. Hernialim

Vi gratulerer

**MALERMESTRENES FORENING —
BERGEN**

med 80-års jubileet og takker for hyggelig
samarbeid i alle disse år.

Vi sender våre beste ønsker for kommende år.

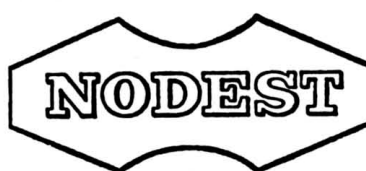
Når det gjelder TAPETER, GULVBELEGG, og
VEGG til VEGG TEPPER står vi alltid til tjeneste.

R. **BRATLAND** A/S

Etablert 1848 — Bergen

Vi gratulerer!

Alt i malinger fra

NODEST INDUSTRIER A.S
OSLO - BERGEN - TRONDHEIM

VI GRATULERER

Malermestrenes Forening, Bergen

MED DE 80 ÅR.

DENNE YNGLING HAR I CA. 70 AV SINE 80 ÅR MÅTTET GREIE SEG
UTEN NORDSJØ'S MALINGER!
MEN NÅ HAR DE LENGE VÆRT Å FÅ, OGSÅ I ANDELSLAGET. —
DA ER DET INGEN SAK Å VÆRE MALER I BERGEN.

HILSEN

NORDSJÖ Farve- og Lakkfabrikk a.s

Slipepapir

Slipelerret

Santo Fabrikker

Boks 171

3001 Drammen Tlf 838665

Gratulerer malermestrene

MURENS ARBEIDSKLÆR A.S

BERGEN

Forretningen med et eksklusivt utvalg av tapeter og gulvbelegg, midt i sentrum av det nye Stor-Bergen.

De verdenskjente May Fair og Vymura ICI vinyltapeter er blant våre meget populære merker.

Velkommen til Carlsen på Tårn plass og vår nye lagerbutikk i Sandbrog. 11 — Telefonsentral *23 26 20, Bergen — Norway.

VINYLTAPETER

ALF CARLSEN

Vi gratulerer 80-årsjubilanten

—hilsen fabrikanten

a-s mineralforedling

HEGRENESV. 15 A 5000 BERGEN TLF. (05) 25 00 25

**BAUERSTRIE
ER
KVALITET**

BAUERS FARVERI & APPREIUR AS
5232 HELDAL PR. BERGEN — NORWAY

WALL-COVER